

METODIKA MENTORINGU STUDUJÍCÍCH NA SOUVISLÉ PEDAGOGICKÉ PRAXI

Stránka | 1

Pedagogika

Metodika vznikla v rámci projektu Podpora pregraduálního vzdělávání na PedF UK
(CZ.02.3.68/0.0/0.0/16_038/0006965)

Magdalena Richterová, Karolina Duschinská (2020)

Licence CC BY-SA 4.0 CZ

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Obsah

Stránka | 2

1	Úvodní kontext.....	3
1.1	Určení a cílové skupiny metodiky	3
1.2	Doporučené způsoby motivace cílové skupiny.....	3
1.3	Metody a formy práce.....	4
1.4	Doporučení a zkušenosti.....	5
1.5	Možná rizika a pohled na jejich minimalizaci.....	6
2	Specifika výuky pedagogiky ve studentské souvislé praxi	9
2.1	Postavení oboru pedagogika	9
2.2	Plánování vlastní výuky na střední pedagogické škole	9
3	Reflexe a hodnocení praxe	11
3.1	Doporučené metody a formy práce	11
3.2	Odborná připravenost studenta v oboru pedagogika.....	12
3.3	Postup při plánování výuky	12
3.4	Komunikační dovednosti, rozvíjení dobrého klimatu třídy	12
3.5	Řízení učebních procesů.....	13
3.6	Hodnocení žáků.....	13
3.7	Kontext (okolnosti) výuky.....	13
3.8	Profesní rozvoj	13
3.9	Vlastní poznámky.....	14
4	Portfolio z pedagogické praxe jako podklad pro rozhovor	14
4.1	Témata k mentorskému rozhovoru – otázky kladené mentorem.....	14
4.2	Hlediska hodnocení mentora (vedoucího učitele) souvislé praxe.....	15
5	Literatura	15

1 Úvodní kontext

1.1 Určení a cílové skupiny metodiky

Metodika je určena třem **cílovým skupinám**:

- a. mentorům z fakultních a spolupracujících škol, kteří vedou studující na souvislé výukové pedagogické praxi z oboru pedagogika
- b. mentorům z vysokých škol, tj. akademickým pracovníkům – oborovým didaktikům pedagogika, kteří garantují a metodicky řídí souvislé pedagogické praxe
- c. studujícím, kteří realizují souvislou pedagogickou praxi učitelství pedagogika ve školách

1.2 Doporučené způsoby motivace cílové skupiny

Materiál nabízí odborný obsahový rámec pro metodické pedagogické praxe studentů učitelství pedagogiky. Metodika byla vytvořena ve vzájemném odborném dialogu akademických pracovníků vysoké školy a vyučujících fakultních škol, kteří vedou studenty na pedagogické praxi ve své škole. Dosavadní podklady pro zpětnou vazbu a hodnocení studujících na pedagogické praxi byly některými vyučujícími vnímány jako vágní a nedostatečně zacílené. Tyto cílové skupiny nyní na předloženém materiálu oceňují konkretizaci vyučovacích činností studentů učitelství i pojmenování klíčových oborových obsahů výuky pedagogiky. Vysoká míra struktury materiálu usnadňuje poskytování zpětné vazby studujícím na pedagogické praxi, je konkrétním vodítkem pro pohospitační rozhovory a formulování doporučení pro další profesní rozvoj studujících. Dále je i podkladem pro závěrečné hodnocení studujících na pedagogické praxi, pro studující je i podkladem pro sebehodnocení. Celkově metodika napomáhá ke zlepšení spolupráce mezi fakultou a praktickým terénem při praktickém vzdělávání budoucích učitelů.

1.3 Metody a formy práce

Studující absolvují pedagogickou praxi a doprovodné reflektivní aktivity v rozsahu podle sylabu daného typu praxe, směrnic souvislé pedagogické praxe na UK PedF, pokynů oborové katedry a konkrétní domluvy spolupráce s fakultní školou a s vedoucím učitelem (mentorem) praxe.

Stránka | 4

Náplní práce mentorů z fakultních a spolupracujících škol je zejména:

- vstupní domluva s akademickým pracovníkem odpovědným za praxi
- vstupní domluva se studujícím, poskytnutí základních orientačních informací o prostředí školy
- organizační zajištění praxe, naplánování rozvrhu hospitací, vlastní výuky studujících a času na pohospitační rozhovory
- konzultace se studujícími o oborovém obsahu hospitovaných hodin
- poskytnutí informací o kontextu výuky v jednotlivých třídách, zejména s ohledem na specifické charakteristiky třídy jako sociální skupiny i na specifické vzdělávací potřeby jednotlivých žáků
- společné rozbory hodin, kde hospitovali studující, diskuse nad didaktickým záměrem výuky, klíčovými aspekty hodiny, možnými alternativami výukových postupů
- společné plánování vlastní výuky studujících ve třídách, s vyváženým podílem samostatné participace studujících, konzultace plánu před výukou
- hospitace ve všech hodinách, kde studující samostatně vyučují; záznam průběhu
- pohospitační rozbory hodin vyučovaných studenty formou diskuse
- formulování doporučení pro další profesní rozvoj studujících – budoucích učitelů
- vypracování závěrečného hodnocení studujících na pedagogické praxi

Náplní práce akademických pracovníků odpovědných za praxi je:

- vstupní domluva s mentorem z fakultní nebo spolupracující školy, včetně zajištění podkladů pro financování praxe
- schválení organizačního a obsahového zajištění praxe
- reflektování průběhu pedagogické praxe se studenty, odborná a metodická konzultace a podpora (pokud je pedagogická praxe doprovázena reflektivním seminářem); forma:

skupinová diskuse, řízení sebereflexe a vrstevnické reflexe, v případě potřeby individuální konzultace

- hospitace ve škole na vlastní výuce studujících, pohospitační rozbor, ideálně společně s mentorem z fakultní školy
- formulování doporučení pro další profesní rozvoj studujících – budoucích učitelů
- vypracování závěrečného hodnocení studujících na pedagogické praxi
- záznam výsledku splnění podmínek atestu do studijního informačního systému

1.4 Doporučení a zkušenosti

Následující doporučení pro vzdělavatele učitelů shrnují náměty k průběhu jednotlivých činností i osvědčené zkušenosti.

Flexibilita. Organizační a obsahové zaměření pedagogické praxe je určeno konkrétními podmínkami v jednotlivých školách, zejména velikostí školy a počtem tříd, v případě střední školy i jejím zaměřením. Nutnost připravenosti na změny prokázala i situace ve školách v souvislosti s karanténními opatřeními. Při plánování pedagogické praxe je proto nutné počítat s určitou mírou flexibility a přizpůsobením místním i společenským podmínkám.

Vrstevnické učení. Pokud to podmínky umožňují (odborná škola s vyšším počtem vyučovacích hodin pedagogiky), doporučujeme vyslat na jednu školu alespoň dva studující. Ti si pak nad rámec daných aktivit mohou poskytovat vrstevnickou zpětnou vazbu, společně konzultovat a připravovat výuku. Je možné i na začátku samostatného vyučování vyučovat v tandemu, a to například v modelu, kdy jeden studující vede výuku a druhý poskytuje pedagogickou asistenci. Společná vrstevnická reflexe pak může být cenná pro rozvoj odborného pedagogického diskurzu a pro profesní učení.

Dva obory na jedné škole. Pro souvislou pedagogickou praxi učitelství VVP je na UK PedF obvykle alokováno čtyřtýdenní období; většina studujících studuje obor učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro dva obory. Stává se, že každá katedra doporučuje své fakultní školy a učitele, období praxe je tak rozděleno na dva dvoutýdenní bloky na dvou školách. Pokud je to možné, doporučujeme domluvu mezi pracovišti fakulty a realizaci celého čtyřtýdenního bloku na jedné škole. Delší období umožňuje větší flexibilitu plánování a více dopovídá reálné praxi učitele.

Čas na rozборы. Při plánování praxe ve škole je potřeba naplánovat zejména hodiny náslechu a vlastní výukové činnosti studujících dle rozvrhu školy. Doporučujeme zároveň již na začátku naplánovat také hodiny společných pohospitačních rozborů, a to nikoliv na přestávky, ale spíše na závěr výukového dne. Zároveň doporučujeme zajistit vhodné místo, kde účastníci nebudou rušeni.

Aktivita studujících. Je vhodné, pokud po vlastní výuce studujícím uplyne mezi touto výukou a pohospitačním rozbořem nějaký čas, který studující využije k formulování sebereflexe a otázek k rozboru. Je tak lépe podpořena participace a aktivita studujících v mentoringovém rozhovoru. Mentor může na začátku rozhovoru získat představu o míře studentovy percepce klíčových aspektů výuky a dále pracovat s rozvojem jeho sebereflexe. Zároveň připomínáme, že nelze spoléhat pouze na témata přinášena studujícím. Pokud mentor zachytí důležité aspekty výuky, kterých si studující není vědom, je na místě toto následně v mentorském rozhovoru tematizovat.

1.5 Možná rizika a pohled na jejich minimalizaci

Při plánování a realizaci mentoringových rozhovorů zdůrazňujeme třístranné propojení: 1. studující, 2. mentor z fakultní nebo spolupracující školy (učitel z praxe), 3. mentor z vysoké školy (oborový didaktik z fakulty). Určité riziko mohou představovat přirozeně odlišné perspektivy těchto aktérů, které dále charakterizujeme a přinášíme pohled, jak tyto perspektivy vzájemně propojit pro lepší profesní učení a vzájemné obohacení všech zúčastněných.

Perspektiva studujících. Studující hodnotí svůj vlastní výstup, zůstává u obecných pocitů a dojmů (*hodina se povedla*), splnění cílů interpretuje jako probrání plánovaného rozsahu učiva. Často hodnotí atmosféru ve třídě, spolupráci, kázeň, komunikaci – tyto části jsou pro něj při vlastním hodnocení prioritní, dle nich hodnotí vlastní úspěšnost, spolu s časovým zvládnutím předem stanoveného obsahu učiva.

Je vhodné soustředit pozornost studujících směrem k činnostem a výsledkům učení žáků: co se žáci skutečně naučili, jak se dařilo zapojovat všechny žáky do výukového dialogu a učebních aktivit. Mentor má pomoci obrátit pozornost od dojmů a pocitů k věcným argumentům a konkrétním informacím o dané hodině. Dále vede studující k interpretaci zjištění, hledání příčin úspěchů i neúspěchů a navrhování alternativních řešení.

Perspektiva mentora z fakultní školy. Mentoři se při svém hodnocení výstupu studujících často zaměřují na zvládnutí množství učiva, které měl student předat. Pokud student něco nestihl, či se u nějakého problému zdržel, není to hodnoceno pozitivně, objevuje se tlak kvantity na kvalitu, často chybí komplexní pohled na výuku.

Je vhodné si nároky na rozsah učiva společně vyjasnit předem, konzultovat přípravy na hodinu, zvažovat vyváženost informační náročnosti a požadavku na aktivní činnosti žáků v průběhu vyučovací hodiny. Mentor může studující dále obohatit o cenné praktické zkušenosti, profesní dovednosti, řešení neobvyklých situací.

Stránka | 7

Perspektiva mentora z vysoké školy. Pro akademického pracovníka je prioritní komplexní pohled na výuku, na rozdíl od učitele z praxe, který se často zaměřuje na jednotlivosti. Hodnotí tedy hodinu komplexněji, pozastavuje se více nad výukovými metodami, strukturou hodiny, modelem osvojování nového učiva, postupy aktivizace žáků atd. Snaží se vést studenta k hodnocení slabých i silných míst a navrhování alternativních strategií, vše v obecnější rovině. Východiska analýzy výuky tak mohou být někdy příliš teoretická a zatížená nadbytečnou terminologií.

Je vhodné znát dobře kontext dané školy a specifické charakteristiky žáků. Při analýze výuky doporučujeme důsledné propojování všech teoretických konceptů s praktickými výukovými situacemi a písemným záznamem konkrétních datových fragmentů z hodiny.

Konfrontace perspektiv. Studující na svůj výstup může nahlížet dvěma (někdy rozdílnými) pohledy: učitele z praxe se znalostí prostředí, konkrétních specifik ve třídě, jisté potřeby vést studenta podobným způsobem, kterým vyučuje on sám a který je pro něj vyhovující; a oborového didaktika, který studenta přiklání k teoretickým poznatkům, zobecňování, komplexnějšímu pohledu. K tomu se připojuje osobní pohled studujícího, který může být ovlivněn emocionální stránkou, mírou vnímané sebedůvěry ve vlastní schopnosti i obavami ze splnění nároků praxe.

Všechny tyto vhledy jsou pro studenta důležité a pro všechny strany obohacující. Společná diskuse pak může přispívat ke kýženému odbornému zdůvodňování a teoretické reflexi praxe, která je základním východiskem pro kvalitní profesní učení studujících – budoucích učitelů.

Metodická poznámka:

Tento materiál dále přináší zacílení mentorských rozhovorů pro obor pedagogika.

**Jako další podklad pro vedení mentorských rozhovorů využijte materiál
METODIKA MENTORINGU STUDUJÍCÍCH NA SOUVISLÉ PEDAGOGICKÉ PRAXI, Část
společná (High, Duschinská, 2020).**

V této společné metodice je doporučený organizační rámec a časová struktura mentorských rozhovorů na pedagogické praxi v obecné rovině. Najdete zde východiska reflektivního rozhovoru, formulace vhodných otázek, které rozvíjejí reflektivní dialog i příklady otázek, které tento dialog mohou brzdit.

2 Specifika výuky pedagogiky ve studentské souvislé praxi

2.1 Postavení oboru pedagogika

Pedagogika není běžně vyučovaným předmětem na středních školách. Není tedy snadné zajistit dostatečný počet spolupracujících škol. Je využívána i možnost praktikovat na vyšších odborných školách s pedagogickým zaměřením, což pro bývá pro studenty obtížnější, vzhledem k mnohdy zanedbatelnému věkovému rozdílu. Ze zkušeností můžeme doložit, že i toto jisté „osmělení“ je pro studenty významným přínosem. Zajímavou možností, které studenti využívají a která je právě pro oborovou praxi pedagogiky výjimečná, je následek na praxi studentů středních pedagogických škol v předškolních zařízeních. Sami mohou nestranně sledovat přípravy, výstupy, reflexe těchto praxí.

Praxe na základních školách je limitována absencí výuky pedagogiky. Studenti se tedy podrobně seznamují a spolupracují se školním pedagogickým pracovištěm, pedagogickou poradnou, střediskem výchovné péče atd. Aktivně se zapojují do řešení aktuálních problémů na konkrétní škole, vypracovávají strategie k možnému dalšímu postupu atd. Výstupem jsou komentované zprávy o této spolupráci a jistá motivace k doplnění si vzdělání a aktivní práci na pozici výchovného poradce či školního metodika prevence.

2.2 Plánování vlastní výuky na střední pedagogické škole

Plánování výuky může být rozhodující fází pro úspěšnost pedagogické praxe. Při nedostatečném vyjasnění záměru výuky pak může dojít k celé řadě nedorozumění. Zkušení vyučující – mentoři z fakultních škol mají obvykle velmi jasnou představu o pojetí a metodách výuky. Studující pak přicházejí z fakulty s koncepcí výuky, která může být odlišná. Odlišnosti se mohou týkat míry aktivizace žáků, informační náročnosti učiva, využívání technologií ve výuce, způsobu poskytování zpětné vazby a celé řady dalších oblastí. Pro vyjasnění těchto otázek nabízíme čtyři kategorie vstupních otázek.

I. KURIKULUM

Jakým oborovým obsahem se budeme zabývat?
Které jsou klíčové pojmy a jejich souvislosti?
Jak toto učivo navazuje na předchozí znalosti?
Jaké je místo učiva ve větším tematickém celku?
Jaké jsou nejdůležitější požadované znalosti žáků?
Jaké jsou typické nově získané cílové dovednosti žáků?
Jaké nejdůležitější postoje a hodnoty jsou rozvíjeny v daném obsahu?
Jaké jsou příležitosti k rozvoji klíčových kompetencí?
Která průřezová témata a mezioborové souvislosti můžeme rozvíjet v daném obsahu?

II. DIDAKTICKÁ VÝCHODISKA

Jaké typy vyučovacích hodin naplánujeme pro daný obsah?
Kdy bude probíhat osvojování nového učiva a kdy opakování a hodnocení?
Které hodiny budou zaměřeny na aktivizační transmisivní výuku?
Které hodiny budou koncipovány jako badatelské pro práci s kazuistikami?
Budou zařazeny prvky prožitkového učení a dramatické výchovy?
Kdy bude probíhat kooperativní učení žáků? Bude zařazena práce ve dvojicích?
Jak bude vypadat zpětná vazba a práce s chybou?
Které důležité didaktické pomůcky budou využity?
Jaké obrazové a digitální prostředky budou využity?

III. INDIVIDUALIZACE A PERSONALIZACE VÝUKY

Jak nejlépe zajistit prostor pro učení všech žáků?
Jak odstupňovat obtížnost učebních úloh pro alespoň dvě, ideálně tři úrovně?
Jak ve výuce zohlednit specifické poruchy učení?

IV. POSTOJE A HODNOTY

Promítají se nějak naše vlastní postoje a fobie do vyučování daného tématu?
Jak jsme tolerantní k odlišným postojům druhých lidí (žáků)?
Jak máme vyjasněné etické otázky, vtahující se k vyučovanému obsahu?

3 Reflexe a hodnocení praxe

V souladu s doporučeními ve společné části Metodiky mentoringu studujících na souvislé pedagogické praxi je vhodný postup, kdy studující nejprve samostatně realizuje sebereflexi vyučovací hodiny v předem domluvené struktuře a teprve poté následuje mentorský rozhovor.

V reflexi vyučovacích hodin a následných mentorských rozhovorech se zaměřte na aspekty specifické pro vzdělávací obor pedagogika.

Dle níže uvedených hledisek (konkretizovaných na příkladech) je možné zhodnotit práci studenta nejen v jeho přímé výuce, ale i v dalších činnostech, které ve své oborové praxi vykonává. Důležitou připomínkou je, že není očekáváno, ani požadováno, aby student splnil všechny požadavky, či v nich obstál na výbornou. Cílem praxe je rozvoj studenta ve všech oblastech důležitých pro výkon učitelského povolání. Student by měl rozumět podstatným pedagogickým jevům, procesům, vztahům, ale také umět hledat řešení v neobvyklých, či neočekávaných situacích, vědět si rady, či o radu pořádat. Přístupovat k učitelské práci jako profesionál, ale také s pokorou, využívat všech profesních znalostí a dovedností, ale také pracovat tvořivě.

Kritéria hodnocení kvality studentovy práce pro souvislou praxi v oboru pedagogika:

3.1 Doporučené metody a formy práce

- Uvědomuje si důležitost a odpovědnost učitelské profese, anticipuje důsledky své práce a vztahu k dětem na výchovu a vzdělávání žáka
- Preferuje růstové nastavení mysli a věří, že každý žák se může zlepšovat. Vnímá chybu jako příležitost k učení.
- Zajišťuje podmínky pro fyzické a psychické bezpečí žáků, které je nutnou podmínkou pro učení.

3.2 Odborná připravenost studenta v oboru pedagogika

- Prokazuje znalosti ve svém oboru.
- Specifikuje hlavní výchovné a vzdělávací cíle výuky pedagogiky na příslušné škole.
- Seznamuje se a pracuje s učebnicemi a dalšími materiály vhodnými k výuce.

Stránka | 12

3.3 Postup při plánování výuky

- Při přípravě spolupracuje s vyučujícím, přizpůsobuje se aktuálním cílům třídního plánu.
- Orientuje se v kurikulárních dokumentech, plánuje výuku v souladu s nimi, v přípravě uvádí očekávané výstupy dle ŠVP.
- Vytváří vhodné učební činnosti se smysluplným obsahem, sleduje návaznost, provázanost a komplexnost učiva. Vybírá a používá vhodné metody výuky.
- Neopomíná přizpůsobovat své nároky odlišnostem žáků. Plánuje činnosti pro žáky nejen s různými obtížemi, ale také pro žáky nadané.
- Při plánování nezapomíná na promýšlení předvídatelných situací, různých způsobů řešení žáky, nejistot, chyb.

3.4 Komunikační dovednosti, rozvíjení dobrého klimatu třídy

- Při výuce upřednostňuje spisovnou češtinu, ale také přihlíží ke srozumitelnosti pro žáky.
- Vědomě pracuje s neverbální komunikací, uvědomuje si a využívá možnosti paralingvistických prostředků – hlasitost, frázování atd. Upřednostňuje vstřícnou komunikaci.
- Poskytuje vhodný a dostatečný prostor pro komunikaci žáků, snaží se o vyváženost interakce s jednotlivými žáky. Vhodně také umožňuje komunikaci mezi žáky navzájem.
- Pracuje na technice kladení otázek, pokouší se pokládat nejen uzavřené, ale také otevřené otázky, vylepšuje techniku řízení diskuse. Poskytuje čas na přemýšlení, motivuje žáky k vlastním otázkách, oceňuje jejich vhodnou komunikační aktivitu.
- Podporuje a spolupodílí se na utváření prostředí vzájemného respektu a úcty.

- Pracuje na zvládnání nekázně, spoluutváří postoje žáků k pravidlům, zodpovědnosti za vlastní chování.
- Podporuje spolupráci, pozitivní vztahy mezi žáky.

3.5 Řízení učebních procesů

- Zvládá organizaci výuky, vede ji dle připraveného plánu, ale také reaguje na vývoj situace, na možnosti žáků. Efektivně využívá čas, přihlíží i k aktuálním potřebám žáků.
- Učební činnosti zadává srozumitelně s vazbou na výukové cíle.
- Diferencuje učivo i nároky, respektuje individuální tempo učení.
- Rozvíjí vnitřní motivaci k učení, podporuje zájem, zvědavost, snaží je učivo propojovat s reálným životem.
- Podporuje aktivní učení.

3.6 Hodnocení žáků

- Předkládá žákům srozumitelná a odpovídající kritéria hodnocení.
- Při hodnocení přihlíží k individuálním možnostem a předpokladům, hodnotí a oceňuje individuální pokrok, motivuje a poskytuje strategie ke zlepšení.
- Podporuje sebehodnocení, učí vzájemnému hodnocení, vlastní zodpovědnosti za učení.

3.7 Kontext (okolnosti) výuky

- Zajímá se, zapojuje se do života školy. Účastní se porad, pedagogických rad atd.
- Seznamuje se se způsoby spolupráce s rodiči.

3.8 Profesní rozvoj

- Přemýšlí o možnostech a alternativách, změnách ve způsobu práce, analyzuje dobré výsledky.
- Jedná v souladu s etikou učitelské profese.

3.9 Vlastní poznámky

Stránka | 14

4 Portfolio z pedagogické praxe jako podklad pro rozhovor

Výstupním materiálem z pedagogické praxe je portfolio, které již obsahuje předem dané mentorské otázky, a zároveň je podkladem pro hodnocení studenta na praxi. Dané otázky je možno během osobního rozhovoru dále vhodně rozšířit s ohledem na průběh a výsledky praxe.

4.1 Témata k mentorskému rozhovoru – otázky kladené mentorem

1. Zdůvodněte motivaci, která Vás vedla k výběru daného zařízení – znal/-a jste jeho činnost z dřívějších návštěv, jako klient, návštěvník? S jakými očekáváními jste nastupoval na praxi?
2. Stručně charakterizujte poslání instituce a seznam aktivit/náplň činnosti instituce včetně Vašich úkolů/ Vašeho působení.
3. Podílel jste se v průběhu praxe na řešení nějakého úkolu/projektu/vypracování dokumentu? Věnoval/-a jste se didaktické přípravě vyučovací hodiny/výchovného zaměstnání/přípravě mimoškolní aktivity? Jaké metody vyučování/výchovy nebo organizační formy vyučování jste při své práci použil/-a? Jaká byla reflexe ze strany žáků?
4. Zhodnoťte přínos praxe pro Vás osobně – jaké nové poznatky, zkušenosti, kontakty jste načerpal/-a konkrétně pro Váš obor a pro obor Pedagogika.
5. Setkal/-a jste se během praxe s výchovnými/didaktickými problémy nebo jste řešil/-a nějakou nečekanou situaci – jak?

6. Vybral/-a byste si dané zařízení znovu – ano/ne a proč? Chtěl/-a byste ve Vámi zvoleném zařízení pracovat dlouhodobě?
7. Jak hodnotil Vaše působení v instituci Váš vedoucí praxe? Analyzovali jste společně Vaše aktivity, Vaše pedagogické působení, přípravu na vyučovací hodinu. Proběhla evaluace? Hovořili jste o příp. chybách. Co se Vám líbilo/nelíbilo, povedlo/nepovedlo?
8. Vypracujte a komentujte přípravu na vyučovací hodinu na dané téma z oboru pedagogika. Přípravu vypracujte dle pokynů oborové didaktiky.
9. Přiložte potvrzení o realizované praxi a Hodnocení vašeho vedoucího učitele.

4.2 Hlediska hodnocení mentora (vedoucího učitele) souvislé praxe

- Celkový přístup k učitelství a vztah k dětem.
- Odborná připravenost studenta k výuce aprobačních předmětů.
- Komunikativní dovednosti (vystupování studenta, řeč, empatie k dětem).
- Řídící a organizační schopnosti (stavba vyučovací hodiny, organizace práce dětí, plánování výukové činnosti).
- Diagnostické dovednosti (zkoušení, hodnocení a klasifikace).
- Příprava na vyučování, využití didaktické techniky.
- Účast v mimovyučovací práci školy.
- Specifické osobnostní vlastnosti studenta a jeho celkový zájem o učitelství.
- Schopnosti reflexe a sebereflexe, posuny v kvalitě vyučovacích výstupů.
- Další kritéria hodnocení podle pokynů oborového didaktika a specifik školy.

5 Literatura

High Radka a Karolina Duschinská. Metodika mentoringu studujících na souvislé pedagogické praxi, část společná. Podpora pregraduálního vzdělávání na PedF UK (CZ.02.3.68/0.0/0.0/16_038/0006965), 2020.

Musil, Roman. Pedagogika pro střední pedagogické školy. Praha: Informatorium, 2014. ISBN 978-80-7333-107-8.

Stodůlková, Eva a Eliška Zapletalová. Pedagogika pro střední školy. Druhé, aktualizované a rozšířené vydání. Beroun: Machart, 2015. ISBN 978-80-87938-32-4.

